

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Anna Sękowska
Sędziowie	sędzia WSA Małgorzata Małaszewska-Litwiniec sędzia WSA Wanda Zielińska-Baran (spr.)
Protokolant	st. ref. Marika Bibrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **22 listopada 2019 r.**

sprawy ze skargi

na uchwałę **Rady Gminy Celestynów**

z dnia **18 października 2018 r. nr 430/18**

w przedmiocie **miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**

- 1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w jej części tekstowej dotyczącej § 34 pkt 2 lit. a) i w jej części graficznej w zakresie określenia szerokości drogi 1KPJ na 8 metrów w odniesieniu do działek ewidencyjnych o numerach: 901/1, 901/2, 901/3 i 901/4 położonych w obrębie 0002 Dąbrówka;**
- 2. w pozostałym zakresie skargę oddala;**
- 3. zasądza od Wójta Gminy Celestynów na rzecz skarżącego kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

[Handwritten signature]

UZASADNIENIE

Rada Gminy Celestynów w dniu 18 października 2018 r. podjęła uchwałę nr 430/18 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Dąbrówka i części miejscowości Stara Wieś.

Skargę na powyższą uchwałę wnieśli:

, w zakresie działek o nr ew. 900/1, 901/1, 900/2, 901/2, 900/3, 901/3, 900/4, 901/4 i 901/6. wnosząc o anulowanie uchwały, gdyż jest ona niekorzystna i krzywdząca dla nich, właściciel tych działek. Wskazali, iż ich uwagi opisane są w załączniku do skargi pod poz. 6. Do skargi załączono kserokopie pism zawierające uwagi do projektu ww. planu złożone do Wójta Gminy Celestynów. Z treści tych pism wynika, że skarżący nie wyrazili zgody na poszerzenie drogi 33 KDD z obecnych 6 m (drogi prywatnej wewnętrznej) do szerokości 10 metrów kosztem ich ww. działek po ich długości. Zaproponowali aby drogę poszerzono kosztem działki 902/2, ponieważ przy wytyczaniu drogi sąsiad nie partycypował w kosztach utworzenia drogi wewnętrznej.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Celestynów wniósł o jej oddalenie, jako całkowicie bezzasadnej. Organ zaznaczył, że prace poprzedzające uchwalenie planu odbyły się zgodnie z procedurą wskazaną ww. ustawie, projekt planu uzyskał wszelkie niezbędne uzgodnienia, zgody i opinie. Skarżący pismem z 16 października 2018 r. zostali poinformowani o sposobie rozpatrzenia uwag złożonych do projektu planu. Zgodnie Zarządzeniem Wójta z dnia 3 października 2018r. rozstrzygnięcie w sprawie uwag zostało podane od publicznej wiadomości na stronie BIP Urzędu Gminy. Uwagi nieuwzględnione zostały 9 października 2018 r. złożone do Biura Rady razem z projektem uchwały, który pozostał poddany pod głosowanie na sesji Rady w dniu 18 października 2018 r. Rada poprzez indywidualne głosowanie nad każdą uwagą rozstrzygnęła o sposobie ich rozpatrzenia. Rozstrzygnięcie w tym zakresie stanowi załącznik nr 2 do uchwały.

Skarżący przy piśmie z dnia 28 listopada 2019 r. przesłał wypis i wrys z ww. miejscowego planu dotyczący działek wszystkich skarżących.

Wójt Gminy Celestynów w wykonaniu zobowiązania Sądu przy piśmie z dnia 27 listopada 2019 r. przesłał wypis i wrys z ww. miejscowego planu dotyczący działek skarżących, tożsame w całości z przesłanymi przez

między zaskarżoną uchwałą, a własną, indywidualną i prawnie chronioną sytuacją. Dla uznania legitymacji skargowej podmiotu nie jest zatem wystarczające wykazanie, że uchwała podjęta przez organ gminy narusza jego pojmowany w sposób subiektywny interes faktyczny. Ponieważ do wniesienia skargi nie legitymuje stan jedynie zagrożenia naruszeniem, przeto w skardze należy wykazać, w jaki sposób doszło do naruszenia prawem chronionego interesu lub uprawnienia podmiotu wnoszącego skargę. Skarga złożona w trybie powyższego przepisu nie ma bowiem charakteru *actio popularis*, zatem do jej wniesienia nie legitymuje ani sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia (por. wyroki NSA z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt OSK 476/04, z dnia 4 lutego 2005 r., OSK 1563/04, z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt OSK 1437/2004, dostępne w CBOSA). W orzecznictwie i doktrynie eksponuje się przede wszystkim bezpośredniość, konkretność i realny charakter interesu prawnego strony kształtowanego aktem stosowania prawa materialnego (wyrok NSA z dnia 18 września 2003 r., sygn. akt II SA 2637/02, Lex nr 80699). O naruszeniu interesu prawnego można mówić wtedy, gdy zaskarżonym aktem zostaje odebrane lub ograniczone jakieś prawo skarżącego wynikające z przepisów prawa materialnego lub procesowego, względnie zostanie nałożony na niego nowy obowiązek lub też zmieniony obowiązek dotychczas na nim ciążyący. Podmiot skarżący powinien wykazać, że interes ten znajduje ochronę w obiektywnie pojmowanym porządku prawnym. Interes prawny, o którym stanowi art 101 ust. 1 u.s.g. to bowiem interes chroniony prawem. Dla jego wykazania wskazać należy zatem normę prawa materialnego lub procesowego, z których wynikają określone indywidualne prawa lub obowiązki tego podmiotu. Wobec powyższego, stwierdzić należy, że o skuteczności skargi przesądza wykazanie przez podmiot, który wniósł skargę naruszenia przez zaskarżoną uchwałą jego interesu prawnego lub uprawnienia. Skarżący winien wykazać, iż rozwiązania planu w jakikolwiek sposób ograniczają sposób korzystania z przysługującego mu prawa własności. Dopiero wykazanie tegoż naruszenia umożliwi mu zgodnie z wolą ustawodawcy zaskarżanie uchwały. W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, iż skarżący wykazali, że ich interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone w istotny sposób zaskarżoną uchwałą. Wskazać należy, iż na mocy przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003r. obowiązujących przy uchwalaniu kwestionowanego planu, organom gminy przysługiwało prawo legalnej ingerencji w sferę wykonywania prawa własności

pieszo-jezdne o różnej szerokości od 4 metrów do 22 metrów. Organ planistyczny, pomimo wezwania Sądu, nie ustosunkował się merytorycznie do zarzutów skarżących, tym samym nie wykazał żadnych racjonalnych powodów uzasadniających przyjęcie takiego rozwiązania planistycznego li tylko kosztem działek skarżących. Nie ma żadnego znaczenia, że składane przez skarżących uwagi do wyłożonego projektu planu nie zostały uwzględnione ani przez organ planistyczny, ani przez Radę Gmin. Obowiązkiem gminy, jak już wskazano wyżej, w pracach planistycznych jest ważyć interes publiczny i prywatny, czego w tym konkretnym przypadku organ w ogóle nie uczynił, o czym świadczy chociażby to, że całkowicie zignorował, żądanie Sądu do merytorycznego ustosunkowania się do zarzutów skarżących. W toku postępowania sądowoadministracyjnego Rada Gminy Celestynów nie wykazała, że utworzenie ciągu pieszo-jednego 1KPJ o szerokości 8 metrów wyłącznie kosztem działek skarżących znajduje racjonalne uzasadnienie, jak również nie wykazała aby ze względu na interes publiczny nie była uzasadniona ochrona interesu prywatnego skarżących, w sytuacji gdy nie ma przeszkód aby przewidziany ciąg pieszo-jezdny odpowiadał szerokości dotychczas istniejącej drogi, utworzonej z działek skarżących.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że w odniesieniu do działek skarżących o numerach 901/1, 901/2, 901/3 i 901/4 Rada naruszyła zasadę proporcjonalności, tym samym przekroczyła granice władztwa planistycznego, stąd zachodziła konieczność stwierdzenia nieważności § 34 pkt 2 lit. a) zaskarżonej uchwały, jak również jej części graficznej w zakresie określenia szerokości drogi 1KPJ na 8 metrów w odniesieniu do ww. działek skarżących.

Natomiast Sąd nie uwzględnił skargi w zakresie przeznaczenia działek o nr ew. 900/3, 901/3, 900/4 i 901/4, stanowiących ich własność, pod drogę gminną oznaczoną w planie symbolem 33 KDD.

Z analizy załącznika graficznego zaskarżonej uchwały wynika, że projektowana droga dojazdowa ma istotne znaczenie w układzie komunikacyjnym objętym zaskarżonym planem. Zapewnia bowiem dostęp do drogi publicznej właścicielom nieruchomości położonym wzdłuż tej drogi, jak również stanowi połączenie z innymi istniejącymi i planowanymi do utworzenia drogami i ciągami pieszo-jezdnymi. Nie ulega wątpliwości, że przewidziane w planie rozwiązanie planistyczne utworzenia drogi 33 KDD narusza interes prawny obojga skarżących, to jednak z uwagi na to, że w tym przypadku interes publiczny przeważa interes

prywatny, nie można, w kontekście powyższych rozważań, zarzucić organowi naruszenia władztwa planistycznego. Stąd też skarga podlegała w tym zakresie oddaleniu.

Również w tym zakresie podlegała oddaleniu skarga bowiem ustalenia planu dotyczące drogi dojazdowej 33 KDD w żaden sposób nie naruszają ich interesu prawnego, gdyż działki, których są właścicielami, położone są wyłącznie przy ciągu pieszo-jezdnym 1 KDJ.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności Sąd na podstawie art. 147 § 1 i art. 151 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a.

za zgodność z oryginałem
[illegible text]

Małgorzata Pichulska
Starszy referent